

عنوان مقاله:

حاشیه نشینی و فقر شهری، راهکارها و پیامدها (مطالعه موردی: شهر تبریز)

محل انتشار:

اولین همایش ملی شهرسازی و معماری در گذر زمان (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

اکبر اصغری زمانی - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه زنجان

فاطمه زادولی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه تبریز

شاهرخ زادولی خواجه - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه زنجان

خلاصه مقاله:

شهرنشینی با نرخ فزاینده خود تبعات و پیامدهای متعددی را به همراه دارد. پیدایش و گسترش محلات حاشیه نشین و سکونت گاه های غیررسمی از جمله این عوارض اند. به عبارتی حاشیه نشینی از ویژگی های جدائی ناپذیر رشد شهری ایران است. یکی از ویژگی های بارز مناطق حاشیه نشین تمرکز فقر در این مناطق می باشد. از اینرو هدف این مقاله ارزیابی فقر در مناطق حاشیه نشین و ارائه راهکارهایی برای کاهش آن می باشد. روش تحقیق از نوع توصیفی - تحلیلی و روش جمع آوری اطلاعات کتابخانه ای و میدانی می باشد. یافته های پژوهش نشان می دهد که گسترش مناطق حاشیه نشین شهرها و آلودگی فضایی، محصول فرآیندهای نابرابر سازی در نظام های سرمایه داری است. تمرکز فقر در مناطق حاشیه نشین نه تنها به آلودگی چشم انداز منجر می شود، بلکه زمینه افزایش جرم و جنایت را نیز فراهم می کند. نتایج تحقیق نیز نشان می دهد که حاشیه نشینی با فقر رابطه مستقیمی دارد. همچنین حاشیه نشینان از نظر شاخص های کالبدی، اجتماعی و اقتصادی در فقر به سر می برند. از جمله ی این عوامل می توان به بی سوادگی، بیکاری، نبود امکانات و خدمات مناسب در این مناطق و همچنین تزلزل و ناامنی در برخورداری از پشتوانه های اعتباری و ناامنی شخصی- فردی نام برد.

کلمات کلیدی:

مناطق حاشیه نشین، فقر شهری، راهکارها، شهر تبریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/231970>

